

Çizgi Ötesi'ne Geçildi, Geri Dönüş Yok!

3806 - Serdar Gülsoy

Çizgi Ötesi, 1993 yılı Kasım ayında ilk kez yayımlanmaya başladığında, Kara Harp Okulu geçmişinde daha önce basılan benzeri yayınların periyodik olmaması ve içeriklerinin kısıtlı olması gibi sebeplerle, mütevazı bir şekilde bu *çizginin ötesine* geçmek istediğini ifade etmişti. Ve bunu yaparken ilk amaç olarak, dışarıdan kapalı bir kutu gibi görünen Harbiye'nin dışı açılan sesi olması, ayrıca okulda potansiyel olan enerji ve birikimin gerçek anlamıyla resmedilmesi hedeflenmişti.

22 yıl süren yayımla bu hedefe ulaşıldı. Harbiyeliler dergisine sahip çıktı. Ancak 2016 yılında, TSK'nin geçmişini ve hatta geleceğini dahi değiştirmeye sebep olan o menfur travmadan maalesef Çizgi Ötesi de nasibini aldı. Askerî Liseler ve GATA gibi kurumlarla beraber, Çizgi Ötesi dergisi de kapandı/ kapatıldı. Harbiye'ye ve vatan savunmasına gönül vermiş binlerce Harbiyeli ve Harbiyeli adayının okullarından kopartılmasına sebep olan o değişimden, maalesef Kara Harp Okulu da etkilenmişti. Harp Okulu'nun örün (web) sayfasından Çizgi Ötesi Dergisi'nin tüm sayıları ve linkleri kaldırıldı. Yok sayıldı. Harbiye'nin geçmişini inkâr etmesi, hatta geçmişi kılması istendi veya bazılarınca da göz yumuldu.

Bu süre zarfında ülke içinde ve dışında her biri farklı yerlere savrulan asıl ve asil Harbiyeliler, kendi aralarında ya da sosyal medyada o ruhu yaşatmaya, biriktirdikleri hüznü ve neşeleri kendi aralarında paylaşmaya, geçmişlerini unutmamaya çalıştılar. Bu çalışmaların ve birikimin artık bir semere verme zamanı gelmişti. Çizgi Ötesi'ni oluşturan bu ruh, bizi, kendimizi, Harbiyeli'liğimizi yansıtan samimi tarafıyla, Çizgi Ötesi'nin "*TSK'nin resmî düşüncesini değil, ama samimi düşüncesini yansıtır*" ifadesi ve ruhuna da uygun olarak, duygu, düşünce, birikimlerimizi ve tüm yaşanılanları da ifade etmek için yeniden Çizgi Ötesi olarak aslını buldu ve çıktı karşımıza.

Neden Şimdi? Neden Çizgi Ötesi?

Yuvamızdan ve geçmişimizden kopartılmaya çalışılalı neredeyse 6 yıl oldu. Ve geçen süre içinde her birimiz, daha önce yaşamadığımız ve hatta yaşamayı hayal dahi etmediğimiz deneyimleri, duyguları yaşadı, tecrübe etti. Kimimiz mahkemelerde kendini savunmaya çalışırken, kimimiz ise hayatını ve gençliğini verdiği ülkeye ve onun savunmasına karşılık maruz kaldığı haksızlığa ta zindanlardan itiraz edip kamuoyuna ve hepimize sesini duyurmaya çalıştı. Kimimiz gördüğü eziyetleri ve Türk askerine yapılan bunca zulmü haykırmaya gayret ederken, kimimiz ise kendisi yüzünden ailesinin ve yakın çevresinin en vahşi ve insanlık dışı yöntemlerle rahatsız edilmesini hazmetmeye zorlandı.

Tabii olarak yeni mektepler, yeni meslekler, yeni arkadaşlıklar, yeni kültürler, yeni memleketler edinildi. Ama içimizdeki o ortak duygu, düşünce ve idealler sıcaklığını hep korudu, esas yerini hiç terk etmedi. Ama hep hapisteki arkadaşlarımızın ve o travmadan sonra irtibatımızın kalmadığı silah arkadaşlarımızın sesini duymaya hasret kaldık. Bir ölümden sonra insanın yas tutma süresini hesaplayan psikologlar, acaba toplumsal kayıp ve travmaların yası ne kadar tutulur ve ne kadar sessiz kalınır araştırdılar mı bilmiyorum? Ancak içimizde harf harf, kelime kelime yükselen ses, artık gözlerimizden ve kalbimizden fırlamaya çalışan çığlığa dönmüş durumda. O yüzden, şimdi, evet şimdi, duygularımız, birikimlerimiz, ruhumuzu sarsan titreşimlerimiz bedenlerimize sığmıyor. Ve artık silah arkadaşlığımız / askerî okul kardeşliğimiz / mevzi paydaşlığımız / aynı çatıya tüfek çatmışlığımız, aynı karavanaya kaşık sallamışlığımız, arkadaşlarına ve özgürlüğüne kavuşmak istiyor.

İnsanların psikolojisi gibi, ülkemizde de çok şey değişti. Harp Okulu, artık bizim zamanımızdaki Harbiye değil. Daha iyi ya da kötü diye bir ayırım yapmadan şeklinde söylesek bile, artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Her şey yeni Türkiye algısı altında, birilerinin kendi çıkar ve menfaatleri için değiştirilmiş, dönüştürülmüş durumda. Ancak bir kurumu / milleti köklerinden hatıralarından ayırmaya kalkarsanız, sadece ülkenin değil o ülkede yaşayan insanların da felaketini getirmiş olursunuz. Peki ne yapmalıyız? Sadece kendi kabuğumuza çekilip tüm bu olanları kabul etmek ve kaldığımız yerden bu "yeni" hayatımıza geçmişten hiçbir iyi ya da kötü şeyin ulaşmasına fırsat vermeden devam etmek mi? Peki ya geçmişimiz?

Atatürk'ün de ifade ettiği gibi "tarihini bilmeyen milletler, başka milletlerin avı olurlar." Bizi geçmişimizden ve tarihimizden koparmaya çalışanlara karşı verebileceğimiz en güzel cevap, "unutmuyoruz, unutmayacağız, hepimiz Harbiyeliydik ve hala Harbiyeliyiz" mi demektir acaba? İşte tam da burada bizler diyoruz ki: Bu azim ve kararlılığı kaybetmemek ve geçmişimizden kopmamak için Çizgi Ötesi ile var olmaya çalışacağız, o çatılması yıllar almış meselenin maksadını bulacağız.

Biraz da bu girişimi siber dünyadan bilgilerle destekleyelim. Bilişim sistemlerinde ilk yazılım sürümü olmadan bir sonraki çıkmaz. Bugün herkesin istifadesine sunulan gelişmiş sistemler varsa, onların hep bir ilk sürümleri var. Ve bu sistemlere her gün her an yeni yeni saldırı biçimleri geliştirilir. Ransomware'ler (fidye yazılım) malware'ler (zararlı yazılım) trojan'lar (dost görünümlü zararlı yazılım) piyasaya sürülür. Siz trojan'ı dost ve sizden bir yazılım gibi görürsünüz, ancak o, birilerine uzaktan komuta sağlamak için sisteme girilmiş bir kod sadece. Buna çözüm ise, sistemin, zamanın ruhuna uygun olarak güncellenmesi ve gerekli yamaların yapılmasıdır. Biz de aynen bunu yapmaya çalışıyoruz ve çalışacağız.

Peki Çizgi Ötesi Nasıl Bir Ortak Zemindi?

Çizgi Ötesi, bir zamanlar, asker/aydın, sivil/asker kavramlarının tartışıldığı, dönemin Harbiyelilerinin bilinen askerî kalıplar içinde olmaması nedeniyle sivil zihniyetle suçlandığı ama yine de tüm okulca derginin beğenilerek ve sevilerek, iştirak edilerek okunduğu bir dergiydi. Kurma Kolu'nu sabırsızlıkla beklerdi Harbiyeliler. Sadece Harbiyeliler değil, kıtalarda dahi "...nereden çıktı bu yeni yetmeler, ama helal olsun "sistem mühendisi" keratalara, güzel yazmışlar çizmişler..." denirdi.

Mesela, derginin "okuyucularımızdan gelenler" sayfasında, bir sivil üniversiteli gencin mektubu ile eski mezun bir teğmenin veya bir yüzbaşı ile bir orgeneralin, ünlü bir gazetecinin mektubu aynı yerde buluşabilirdi. Dönemin daha da sert askerî kalıplarını düşünecek olursanız, orgeneral ile bir teğmenin mektubunu, okuyucu köşesinde aynı sayfada eşit düzeyde puntolarla yan yana getiren Çizgi Ötesi'nin, ne özgün ve özgür bir dergi olduğunu daha iyi anlayabilirdiniz. Tabi ki yine o dönem ki Komutanlarımızın bizlere duyduğu güven sayesinde.

Bugün bizlerin, Harp Okulunun eski (!) sürümlerinin, ister gazi, ister onlarca madalyalı, isterse bizleri yuvamızdan uzaklaştıranlarca bile, birlikte çalışılmak istenen askerlerin, unutulması arzu ediliyor. Bir sistemin bekası için, kurumsal hafızanın idamesi ve sistemin açıklarının her daim güncellenmesi ve en önemlisi kurumun samimi ruhunun yaşatılması şarttır. Sistemler güncellenmezse, yine siber güvenlikle örnekle, fidye yazılımcıların(!), maddî çıkarları için dost görünümlü trojanların(!) uzaktan erişimlerine(!) maruz kalınacaktır.

Ve ayrıca eskinin hatalarını bilen ve yaşayarak tecrübe etmiş, içinde bu hatalara ve hatıralara karşı ses verme borcunu yaşayan tüm Harbiyelilerin, kod yazılımcısı(!) ve güvenlikçilerinin, eskiden bunlar olmamalı diyen ama kafasındaki o düşünceleri/duyguları zamanın şartları nedeniyle açığa çıkaramamış olanların fikirlerinin/sesinin duyulmasına da ihtiyaç yok mu?

Sadece eski Harbiyelilere değil, mevcut Harbiyelilere de sesleniyoruz. Bu dergi siyasi ya da çıkar gruplarının dergisi değil, Harbiye'nin sesiydi. Varlığını, gençliğini, ömrünü, ettiği yeminle vatan savunmasına adanmış insanlar için askerlik, tüm siyasi ve iktidar hesaplarının ötesinde ve dışında bir meslektir. Bu askerler, başlarına bu travmalar gelmiş olmasaydı, aynı mevziye gireceğiniz Komutanlarınız ya da silah arkadaşlarınız olacaktı. Okulumuz, okulunuz bir zamanlar da güzeldi ve yine vatansever öğrencilerle doluydu.

Meç, Kılıç, Özgürlük, Vatan !

Eski yıllarda Harbiye'de birçok üzücü, haksız ayrımcılık ve muameleleri de gördük, yaşadık. Üst kat "çaycı çorbacı", alt kat "muhabbette" olan bol küfürlü keş katıydı. Duasız hareket etmeyen arkadaşlarımız da vardı, ateist olan arkadaşlarımız da. Spinoza'nın Etikası'nı tartışırdık anti madde kavramları üzerinden, on dakikalık teneffüs aralarında bile inançları ve değerleri sorgulardık.

Gizlice dinlediğimiz albümler ve gizlice okuduğumuz kitaplardan edindiğimiz ifadelerle söyleyecek olursak, "*dağlarımda zulüm var düşemem yar peşine*" diye düşünür, olayları sadece bilimle ve tarihi perspektifiyle yargılar, memleketimizin derinliklerine bakarken "*bir kısrak başı gibi uzanan bu memleket bizim*" diye şahlanır, "*zaman bendedir ve mekân bana emanettir*" / "*haramilerin saltanatını yıkacağız*" diye efkarlanır, "*bulanık seherlere, bir kutlu ezan gibi asılı kaldım göğe, yalnızdım, yalnızım, Hak'tan gayri kimse sesim işitmez, kimseye bir şey demeyin, demeyin değmez*" der ve mevzu bahis vatansa "*nothing else matters*" diye coşardık.

Dergiyi çıkarttığımız dönemde, bir yandan gazeteci (!) olarak ötekileştirilir, bir taraftan, merhum gazeteci Hasan Pulur'un "Ver Kurtul" yazısını kısmın duvarına tüm arkadaşlar okusun maksadıyla astık diye sosyalist olmakla suçlanır, bir taraftan Allah'a inanıp inanmadığımız sorgulanır ve bunu ispatlamamız dahi istenirdi. Atatürk'ün, Harbiye'de elle çoğaltıp dağıttığı gazetesinin başına bela olması gibi, Çizgi Ötesi de hepimizin başına bir şekilde türlü türlü sorunlar açardı. Böyle komik hatıralar da birikirdi Harbiye'de.

Okulun o zaman da açık olan camisine giden ve "*takunyacı*" olarak isimlendirilen Harbiyeliler de vardı, başıma bir şey gelir diye ibadet etmeye çekinenler de. Annesi başörtülü olduğu için mezuniyet törenine gelemeyenler de vardı, annesi babası ünlü veya paşa çocuğu da, annesinin dili Kürtçe olan da, Lazca olan da. Bu milletin, bu halkın çocuklarıydı hepsi. Hepimiz, Kurma Kolu defalarca çekilmiş ve seriye alınmış namlunun sıcaklığı gibi birbirimize yakındık. Kıta'da aynı mevzilerde görev yaptık. Atatürk'ün "mektebi aslî kıtadır" dediği gibi, kimin gerçekten milletine vatanına sadık bir vatansever, kimlerin gerçekten cesur veya gerçekten dindar olduklarını görev başında daha iyi gördük.

Bu insanların her birinin yansıması, her birinin gölgesi, izi ve eseri Harbiye'de, Çizgi Ötesi'nde vardı. Ülkemizin ruhu darmadağın ve çalkalanırken, bizim o ruha, o dinginliğe ve o hoşgörüyeye, o gerçek vatanseverliğe ihtiyacımız var. Birbirini ötelemeyen ve siyasi gerekçelerle tasfiye edilip işkence görmesine sebep olmayan.

Meçlerine, kılıçlarına, özgürlüklerine, vatanlarına kavuşmak isteyen Harbiyelileriz biz.

Burası tüm Harbiyelilerin yuvası, kalemi. Ahlak ve değerler bütünüümüze kastederek tabii ki

haddimizi aşmadan, ama artık içine hapsedüğümüz çizgimizin bir milyem de olsa ötesine geçmemizin vaktidir. Ve artık "*Resmi görüşle*" de değil, özünden kopmadan ama daha samimi, daha bağımsız ve daha kendimizden olan görüşlerimizle.

Hoş geldin Çizgi Ötesi! İyi ki vardın ve iyi ki bugün yine aramızdasın!